

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudkyně Mgr. Kateřinou Pelišovou v právní věci

žalobce: **Město Fryšták**, IČO 00283916
sídlem náměstí Míru 43, 763 16 Fryšták
zastoupený advokátkou JUDr. Pavlou Plašilovou
sídlem Jakubská 1, 602 00 Brno

proti

žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2
za níž před soudem jedná Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových,
IČO 69797111
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2

o zaplacení částky 192 283 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. Žalovaná je povinna uhradit žalobci částku 24 324,40 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 162 166,40 Kč od 21. 2. 2018 do 15. 5. 2018 a dále z částky 24 324,40 Kč od 16. 5. 2018 do zaplacení, to vše do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žaloba se v části, jíž se žalobce domáhal úhrady částky 167 958,60 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 167 958,60 Kč od 21. 2. 2018 do zaplacení, se zamítá.
- III. Žalovaná je povinna uhradit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 49 086,23 Kč, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobce JUDr. Pavly Plašilové, advokátky.

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Dobešová

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 23. 8. 2017 domáhal na žalované úhrady částky 330 125 Kč s příslušenstvím jakožto náhrady nemajetkové újmy, která mu měla být způsobena nepřiměřenou délkou řízení vedeného Krajským soudem v Brně pod sp. zn. [REDACTED]. Žalobce podal dne 16. 7. 2004 návrh na vyslovení neplatnosti usnesení mimořádné valné hromady společnosti Vodovody a kanalizace Zlín, a.s. konané dne 30. 4. 2004, jímž zároveň požadoval přiznání přiměřeného zadostiučinění ve výši 50 000 Kč. Věc byla projednávána u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. [REDACTED]. Řízení se konalo za účasti více navrhovatelů. První jednání se konalo více než tři roky po podání žaloby dne 10. 9. 2007. Usnesením ze dne 21. 4. 2008, č.j. [REDACTED], Krajský soud v Brně žalobě vyhověl, nerozhodl však o návrhu na přiznání přiměřeného zadostiučinění ve výši 50 000 Kč, na což žalobce upozornil podáním ze dne 23. 7. 2008. Doplnujícím usnesením ze dne 10. 7. 2008 Krajský soud v Brně tento nárok žalobce zamítl, proti čemuž se žalobce odvolal. Vrchní soud v Olomouci usnesením ze dne 24. 7. 2009, č.j. [REDACTED], napadené usnesení (ve znění doplňujících usnesení) zrušil pro jeho nepřezkoumatelnost a věc vrátil Krajskému soudu v Brně k dalšímu řízení s tím, že věc má projednat a rozhodnout jiný samosoudec. Usnesením ze dne 11. 2. 2010, č.j. [REDACTED], Krajský soud v Brně žalobě v části návrhu na vyslovení neplatnosti usnesení mimořádné valné hromady vyhověl, ohledně přiznání přiměřeného zadostiučinění jej zamítl. I toto rozhodnutí bylo odvolacím soudem zrušeno, a to usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 28. 4. 2011, č.j. [REDACTED]. Usnesením ze dne 26. 10. 2011, č.j. [REDACTED], Krajský soud v Brně řízení přerušil do pravomocného skončení řízení o ústavní stížnosti. Tato ústavní stížnost byla usnesením Ústavního soudu ze dne 10. 11. 2011, sp. zn. [REDACTED], odmítnuta. Usnesením ze dne 2. 5. 2013, č.j. [REDACTED], Krajský soud v Brně řízení přerušil. Toto usnesení změnil k odvolání žalobce Vrchní soud v Olomouci usnesením ze dne 30. 7. 2013, č.j. [REDACTED], tak, že se řízení nepřerušuje. Dovolání proti tomuto rozhodnutí, které podala společnost Vodovody a kanalizace Zlín, a.s., bylo usnesením Nejvyššího soudu ČR ze dne 12. 12. 2013, č.j. [REDACTED], odmítnuto. Krajský soud v Brně usnesením ze dne 14. 3. 2014, č.j. [REDACTED] žalobě v plném rozsahu vyhověl. Proti tomuto rozhodnutí podala společnost Vodovody a kanalizace Zlín, a.s. dne 1. 4. 2014 odvolání. Vrchní soud v Olomouci odvolací řízení usnesením ze dne 4. 11. 2014, č.j. [REDACTED] přerušil do skončení dovolacího řízení vedeného u Nejvyššího soudu ČR pod sp. zn. [REDACTED]. Návrh žalobce na pokračování v řízení byl usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 25. 11. 2014, č.j. [REDACTED] zamítnut. Usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 22. 11. 2016, č.j. [REDACTED] bylo napadené rozhodnutí soudu I. stupně potvrzeno ohledně vyslovení neplatnosti usnesení mimořádné valné hromady a přiznání přiměřeného zadostiučinění ve výši 150 000 Kč, ohledně náhrady nákladů řízení bylo napadené rozhodnutí změněno. Řízení bylo pravomocně skončeno dne 27. 2. 2017, trvalo tedy 12 let a 7 měsíců. Celkem bylo rozhodnuto třikrát soudem I. stupně a třikrát soudem II. stupně. V řízení tak došlo k nesprávnému úřednímu postupu, když délka řízení byla způsobena především rušením rozhodnutí Krajského soudu v Brně soudem odvolacím. Snaha o nápravu situace ve společnosti Vodovody a kanalizace Zlín, a.s. způsobené nepřiměřenou délkou řízení dosud stála a bude stát žalobce i ostatní akcionáře nemalé finanční prostředky. Řízení nebylo skutkově ani procesně složité. Žalobce délku řízení nezapříčinil. Věc měla pro žalobce velký význam. Důsledkem usnesení mimořádné valné hromady, jehož platnost žalobce napadl, bylo vlastnické ovládnutí společnosti Vodovody a kanalizace Zlín, a.s. skupinou akcionářů a navíc i faktické vyvedení ziskové části podniku z majetku společnosti Vodovody a kanalizace Zlín, a.s. v období

let 2002-2004. Uvedenou problematikou se zabývala rovněž Komise pro cenné papíry, Ministerstvo zemědělství, Ministerstvo životního prostředí či Úřad pro ochranu hospodářské soutěže. Zároveň se jednalo o časté mediální téma, což zvyšuje význam soudního řízení pro žalobce, neboť jde o jeho dobrou pověst a důvěryhodnost především ohledně jeho schopnosti zajistit pro občany cenově dostupnou vodu a investice do infrastruktury. Žalobce hájí zájmy svých občanů na řádných dodávkách vody. V důsledku protiprávního ovládnutí společnosti Vodovody a kanalizace Zlín, a.s. ztratil žalobce možnost ku prospěchu svých občanů ovlivňovat rozvoj vodárenské infrastruktury a ceny vodného a stočného. Majetkové zájmy města byly poškozeny znehodnocením akcií, jejichž hodnota byla v roce 2002 cca 706 Kč/akcii, dnes jsou již bez reálné hodnoty. Dalším důsledkem byl enormní růst vodného a stočného v regionu a zrušení cenové solidarity mezi obcemi a rovněž i ztráta možností získat dotace ze strukturálních fondů EU. Dle žalobce je tedy třeba základní částku 173 750 Kč zvýšit o 20 %, neboť řízení nebylo složité, o dalších 20 %, neboť žalobci nelze nic vytknout a dále o 50 %, neboť věc měla pro žalobce velký význam. Žalobce tedy požadoval přiměřené zadostiučnění za nemajetkovou újmu způsobenou nesprávným úředním postupem spočívajícím v nepřiměřené délce soudního řízení ve výši 330 125 Kč. Nárok na přiměřené zadostiučnění za nemajetkovou újmu uplatnil žalobce u žalované přípisem ze dne 20. 8. 2017. Kromě částky 330 125 Kč požadoval žalobce úhradu úroků z prodlení ve výši 8,05 % ročně z této částky ode dne následujícího po uplynutí šestiměsíční lhůty k vyřízení nároku žalobce žalovanou do zaplacení a náhradu nákladů řízení.

2. Žalovaná ve svém vyjádření navrhla zamítnutí žaloby s tím, že u ní žalobce skutečně uplatnil svůj nárok dne 20. 8. 2017. Žalovaná konstatovala, že v posuzovaném řízení došlo k nesprávnému úřednímu postupu a poskytla žalobci přiměřené zadostiučnění ve výši 137 842 Kč. V řízení byly shledány prodlevy především na počátku řízení od zaplacení soudních kolků dne 16. 7. 2004 do výzvy k doplnění podání dne 24. 1. 2006. Rozhodnutí soudu I. stupně bylo opakovaně rušeno pro závažné procesní vady. Celková délka řízení 12 let a 7 měsíců je tedy nepřiměřená. Žalovaná při stanovení výše přiměřeného zadostiučnění vycházela ze základní částky 15 000 Kč/rok řízení, resp. 1 250 Kč/měsíc řízení, za první dva roky byla poskytnuta částka poloviční. S ohledem na celkovou délku řízení byla základní částka navýšena na 17 000 Kč/rok řízení, resp. 1 417 Kč/měsíc řízení. Tuto částku pak žalovaná snížila o 25 % z důvodu složitosti řízení, o 5 % z důvodu četnosti rozhodování soudů a dále o 10 % z důvodu sníženého významu řízení pro žalobce. Posuzované řízení se vyznačuje mimořádnou složitostí skutkovou, právní i procesní. Řízení souvisí s větším množstvím dalších řízení, z nichž některá byla spojena (50 Cm 53/2004, 50 Cm 54/2004, 50 Cm 55/2004, 50 Cm 59/2004), zároveň ve věci vystupuje větší množství účastníků. V průběhu řízení bylo provedeno široké dokazování, bylo rozhodováno o přerušení řízení, o návrzích na připuštění vedlejšího účastenství, o námitce podjatosti, o spojení řízení, o ustanovení tlumočníka, o tlumočném, o svědečném aj., opakovaně bylo provedeno dožádání jinému soudu. Ve věci bylo rozhodováno meritorně soudy na dvou úrovních soudní soustavy, procesně soudy na všech třech úrovních. Délka řízení je tedy z určité části způsobena procesní aktivitou účastníků, kdy v případě využití procesních prostředků účastníkem na ochranu jeho práv nelze přičítat státu k tíži určitý čas potřebný k vypořádání se s těmito procesními prostředky. Žalobce se na délce posuzovaného řízení zásadně nepodílel. O nemateriální újmu žalobce jakožto města s povahou právnické osoby se dá spekulovat. Dopad nepřiměřeně dlouhého řízení do poměrů právnické osoby je mírnější, než by tomu bylo u osoby fyzické. Majetková újma spočívající v nejistotě ohledně výsledku řízení, která by citelně zasahovala do psychické či majetkové sféry žalobce, je v daném případě do určité míry snížena, proto bylo přiměřené zadostiučnění poníženo o 10 %. Je však třeba zároveň uvést, že rozsudek soudu I. stupně byl opakovaně rušen odvolacím soudem pro závažné vady (nepřezkoumatelnost z důvodu nesrozumitelnosti

rozhodnutí, nedostatek důvodů, důkazně nepodložené závěry, nesprávný procesní postup), proto žalovaná základní částku přiměřeného zadostiučinění navýšila o 10 %.

3. V reakci na vyjádření žalované žalobce uvedl, že v rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 20. 11. 2018, č.j. 8 C 187/2017-298, byl konstatován zvýšený význam pro žalobce, byť žalobce v této věci je toho názoru, že by se mělo jednat o navýšení o 50 %, nikoli pouze o 25 %. Zároveň by základní částka neměla být snižována z důvodu počtu soudních instancí či složitosti věci. Stejně tak v rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 2. 8. 2017, sp. zn. 14 C 96/2014, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 18. 4. 2018, č.j. 72 Co 96/2018-298, byl konstatován zvýšený zájem města Otrokovice (řízení se týkalo jiných valných hromad společnosti Vodovody a kanalizace Zlín, a.s., kde bylo účastníkem pouze město Otrokovice). Posuzované řízení mělo význam z hlediska řešení dalších právních otázek, a to zda smlouva o prodeji provozní části podniku a smlouva o nájmu vodárenské infrastruktury jsou platné, dále probíhala celá řada navazujících soudních řízení. Společnost Vodovody a kanalizace Zlín, a.s. přišla v návaznosti na rozhodnutí mimořádné valné hromady dne 30. 4. 2004 o veškerý svůj provozní majetek a infrastrukturní majetek pronajala za nevýhodných podmínek na 30 let společnosti Zlínská vodárenská, a.s. (právní předchůdce MORAVSKÉ VODÁRENSKÉ, a.s.). Se vzdáním se monopolního postavení (bez adekvátní protihodnoty) přišla společnost Vodovody a kanalizace Zlín, a.s. i o příjmy z věcně usměrňovaného vodného a stočného. Společnost Vodovody a kanalizace Zlín, a.s. se stala ekonomicky plně závislou na společnosti Zlínská vodárenská, a.s. S ohledem na obsah smlouvy o nájmu a provozování vodárenské infrastruktury není společnost Vodovody a kanalizace Zlín, a.s. stejně jako žalobce sám způsobilá přijímat dotace z fondů EU. Žalobce ztratil možnost ovlivňovat ceny vodného a stočného ve prospěch svých občanů. Vše je hojně komentováno v tisku. Ke složitosti věci žalobce uvedl, že nelze učinit závěr pouze s odkazem na množství provedených důkazů, neboť byl pouze přečten jejich seznam, v rozhodnutí pak nebyly důkazní prostředky dostatečně specifikovány, soud učinil souhrnná zjištění, přičemž většinu čtených důkazních prostředků bez vysvětlení opominul. Základní obsah skutkové a právní argumentace žalobce byl soudu znám ze souvisejících řízení. V konečném rozhodnutí byla vyslovena neplatnost usnesení valné hromady na základě jednoduchého právního posouzení, jak mohlo být učiněno již na samém počátku, kdy soud vyšel z obecného principu nedělitelnosti podílu.
4. Na to žalovaná uvedla, že u Obvodního soudu pro Prahu 2 probíhají celkem tři řízení týkající se odškodňování nepřiměřené délky řízení valných hromad společnosti Vodovody a kanalizace Zlín, a.s., ve kterých vystupovali jako žalobci další minoritní akcionáři společnosti Vodovody a kanalizace Zlín, a.s. Jedná se o řízení sp. zn. 12 C 295/2013, které dosud nebylo pravomocně skončeno, řízení sp. zn. 14 C 96/2014, které pravomocně skončilo dne 11. 7. 2018, a řízení sp. zn. 18 C 187/2017, které pravomocně skončilo dne 6. 2. 2019. Pouze řízení sp. zn. 18 C 187/2017 se týkalo téže valné hromady, přičemž soud vycházel ze základní částky 17 500 Kč, která byla navýšena o 25 % vzhledem k vyššímu významu řízení pro poškozeného, snížena byla o 20 % z důvodu vyššího počtu instancí, ve kterých bylo rozhodováno, a o dalších 30 % z důvodu mimořádné složitosti věci. I v ostatních řízeních byla základní částka snižována, a to ve výsledku o 50 %, resp. o 70 %. Jak vyplývá z usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 14. 3. 2014, č.j. [REDAKCE] valná hromada společnosti Vodovody a kanalizace Zlín, a.s. nerozhodovala o schválení smlouvy o nájmu a provozování hospodářské infrastruktury ze dne 3. 5. 2004, mělo se jednat pouze o seznámení akcionářů s návrhem smlouvy. Řízení o neplatnosti smlouvy o nájmu a provozování vodárenské infrastruktury bylo předmětem řízení vedeného u Okresního soudu ve Zlíně pod sp. zn. [REDAKCE], posuzované řízení se tedy této skutečnosti netýkalo a tato skutečnost tak nemůže mít vliv na zvýšení významu řízení pro žalobce.

Faktické vyvedené ziskové části podniku společnosti Vodovody a kanalizace Zlín, a.s. začalo již v roce 2002, jak vyplývá z výše uvedeného usnesení.

5. Podáním ze dne 24. 5. 2018 vzal žalobce žalobu částečně zpět ohledně částky 137 842 Kč, neboť tuto částku mu žalovaná uhradila dne 15. 5. 2018. Řízení tedy bylo unesením ze dne 31. 5. 2018, č.j. 17 C 159/2017-65, které nabylo právní moci dne 19. 6. 2018, zastaveno. Nadále se tedy žalobce domáhal úhrady částky 192 283 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 330 125 Kč od 21. 2. 2018 do 15. 5. 2018 a z částky 192 283 Kč od 21. 2. 2018 do zaplacení.
6. Po provedeném dokazování soud zjistil tento skutkový stav:
7. Žaloba Města Fryšták byla podána dne 16. 7. 2004 na vyslovení neplatnosti usnesení mimořádné valné hromady ze dne 30. 4. 2004 společnosti Vodovody a kanalizace Zlín, a.s. Dne 24. 1. 2006 byl vyzván žalobce k předložení důkazů. Dne 22. 3. 2006 byla žaloba zaslána žalovanému s výzvou, aby se ve lhůtě 10 dnů vyjádřil k žalobě. Doručení vykázáno bylo vykázáno dnem 27. 4. 2006. Podáním ze dne 27. 4. 2006 právní zástupce žalované požádal o poskytnutí lhůty k vyjádření do 31. 5. 2006 vzhledem ke složitosti předmětné právní záležitosti. Referátem ze dne 13. 6. 2006 byl žalovaný urgován o podání vyjádření. Dne 15. 8. 2006 byl žalovaný urgován o podání vyjádření k návrhu, doručení bylo vykázáno dnem 17. 8. 2006. Dne 13. 9. 2006 byla věc spojena s dalšími třemi řízeními žalobců Compas Capital Consult, s.r.o., Města Otrokovice a V [REDAKCE] Š [REDAKCE]. Dne 10. 10. 2006 se žalovaný vyjádřil k žalobě. Referátem ze dne 24. 10. 2006 bylo vyjádření zasláno žalobcům s výzvou, aby se do 10 dnů písemně vyjádřili k podání žalovaného. Podáním ze dne 6. 11. 2006 se k podání žalovaného vyjádřil žalobce č. 1. Podáním ze dne 7. 11. 2006 se vyjádřil žalobce č. 3, podáním ze dne 20. 11. 2006 podal další vyjádření žalobce č. 1. Podáním ze dne 30. 11. 2006 se vyjádřil žalobce č. 2. Podáním ze dne 22. 11. 2006 se vyjádřil žalobce č. 3. Dne 21. 12. 2006 byl žalovaný vyzván k předložení plného řetězce plných mocí, originálu zápisu o jednání mimořádné valné hromady ze dne 30. 4. 2006 včetně všech příloh a originálu notářského zápisu včetně příloh. Dne 12. 1. 2007 k výzvě soudu žalovaný založil důkazy. V období od března 2007 do června 2007 jednotliví akcionáři žalované odpovídali na dotazy soudu ohledně svých hlasovacích práv. Dne 8. 6. 2007 soud nařídil jednání na den 10. 9. 2007. Téhož dne se jednalo ve věci s obsáhlým dokazováním listinnými důkazy. Žalobce při jednání navrhl provedení dalších důkazů (dodatky smluv). Dne 10. 10. 2007 soud nepřipustil vstup vedlejšího účastníka Zlínská vodárenská, a.s. do řízení. Dne 22. 10. 2007 žalobce č. 4 doložil plnou moc a doplnil žalobu. Dne 25. 10. 2007 bylo podáno odvolání proti usnesení ze dne 10. 10. 2007. Dne 16. 11. 2007 byl spis předložen k rozhodnutí nadřízenému soudu. Dne 4. 12. 2007 bylo rozhodnutí potvrzeno odvolacím soudem. Dne 21. 1. 2008 soud nařídil jednání, které bylo k žádosti účastníka odročeno na den 21. 4. 2008. Téhož dne soud doplnil dokazování a rozhodl o neplatnosti usnesení valné hromady. Dne 6. 6. 2008 se žalovaný odvolal. Dne 10. 7. 2008 soud opravil odůvodnění svého rozhodnutí a zamítl návrh na přiznání přiměřeného zadostiučinění ve výši 150 000 Kč městu Otrokovice. Dne 22. 7. 2008 žalovaný zaplatil soudní poplatek za odvolání. Dne 25. 7. 2008 soud doplnil zamítnutí návrhu na přiznání zadostiučinění dalším žalobcům, kteří podali proti tomuto rozhodnutí odvolání. Dne 9. 9. 2008 žalobce zaplatil soudní poplatek za odvolání k výzvě soudu ze dne 6. 8. 2008. Dne 25. 9. 2008 byl spis předložen odvolacímu soudu, který dne 24. 7. 2009 zrušil rozhodnutí o vyslovení neplatnosti usnesení valné hromady a zamítnutí zadostiučinění z důvodu závažných procesních nedostatků, neboť soud prvního stupně neměl podmínky k rozhodování ve věci, účastníky řádně nepoučil a odůvodnění rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné. Věc byla přikázána jinému soudci. Spis byl vrácen dne 22. 9. 2009. Dne 8. 10. 2009 byl spis přidělen

k projednání a rozhodnutí jinému soudci. Podáním ze dne 19. 11. 2009 žalobce č. 3 podal žádost o doplnění důkazních prostředků. Dne 14. 12. 2009 soud vyzval Středisko cenných papírů k podání sdělení, Českou spořitelnu, a.s. k doplnění důkazů a nařídil jednání na den 11. 2. 2010. Téhož dne bylo jednáno ve věci s obsáhlým dokazováním listinnými důkazy, výzvami účastníkům, částečným vyslovením neplatnosti usnesení valné hromady, bylo rozhodnuto usnesením, že ze zákona spojené věci [REDAKCE] budou projednávány pod spis. zn. [REDAKCE]. Dále bylo rozhodnuto, že řízení o neplatnosti usnesení mimořádné valné hromady konané dne 30. 4. 2004 uvedené pod body a), b), c), d), a e) návrhu navrhovatele B ze dne 13. 7. 2004 se vylučují k samostatnému řízení, bylo uloženo, aby účastník řízení předložil řádnou plnou moc ve lhůtě 15 dnů od jednání, uloženo navrhovateli A, aby předložil vyúčtování nákladů řízení, dále aby navrhovatelé A, B, C a D soudu předložili vyúčtování nákladů řízení. Dne 9. 3. 2010 soud vyloučil některé části napadeného usnesení k samostatnému projednání. Dne 25. 3. 2010 vznesl žalovaný námitku podjatosti soudce, vznesl námitky proti protokolu z jednání ze dne 11. 2. 2010 a zároveň podal odvolání proti rozhodnutí soudu ze dne 11. 2. 2010. Odvolání podali i další účastníci. Dne 8. 4. 2010 soud zamítl návrh na opravu protokolu a vyzval účastníky k zaplacení soudního poplatku za odvolání. Dne 29. 4. 2010 byl zaplacen poslední poplatek za odvolání. Účastníci se následně vyjádřili k odvoláním. Dne 11. 6. 2010 byla věc předložena odvolacímu soudu. Dne 25. 8. 2010 byl spis vrácen bez věcného vyřízení s pokynem. Spis byl předložen dne 13. 9. 2010 odvolacímu soudu znovu. Dne 1. 11. 2010 odvolací soud nařídil jednání na den 20. 1. 2011. K omluvě žalované bylo jednání odročeno. Dne 28. 4. 2011 odvolací soud napadené usnesení zrušil a vrátil s odůvodněním, že soud prvního stupně posoudil jednání účastníků jako jednání ve shodě, aniž by měl splněna veškerá právní kritéria a zavázal soud prvního stupně k doplnění dokazování. Spis byl vrácen dne 25. 5. 2011. Dne 24. 6. 2011 soud nařídil jednání na den 1. 9. 2011 (k jednání nedošlo). Dne 10. 8. 2011 soud vyzval velký počet subjektů (cca 30) k předložení smluv. Dne 19. 8. 2011 a 30. 8. 2011 dva z žalobců doplnili žalobní tvrzení spolu s obsáhlými důkazy. Usnesením ze dne 26. 10. 2011 bylo řízení přerušeno, neboť žalovaný podal ústavní stížnost, která byla usnesením Ústavního soudu ze dne 10. 11. 2011 odmítnuta. Dne 25. 11. 2011 jeden z žalobců doplnil žalobní tvrzení. Dne 5. 12. 2011 krajské státní zastupitelství požádalo o zapůjčení spisu, čemuž bylo vyhověno. Dne 4. 1. 2012 byl spis vrácen. Dne 23. 12. 2011 žalovaný požádal o změnu soudce, ke které se dne 9. 1. 2012 vyjádřil soudce. Poté byl spis opět zapůjčen Krajskému státnímu zastupitelství v Brně. Dne 6. 2. 2012 do věci vstoupilo Krajské státní zastupitelství v Brně. Dne 27. 4. 2012 sděluje soud, že ukončení řízení lze očekávat nejdříve na podzim roku 2012, samotný spis obsahuje 2000 stránek a přílohy několiknásobek tohoto počtu. Dne 11. 6. 2012 bylo nařízeno jednání na den 26. 7. 2012. Dne 29. 6. 2012 a dne 11. 6. 2012 soud vyžádal od třetích subjektů listinné důkazy. Dne 4. 7. 2012 žalovaný požádal o přerušování řízení. Účastníci se ve věci vyjádřili. Dne 26. 7. 2012 soud ve věci jednal s čtením velkého počtu listinných důkazů. Jednání bylo přerušeno do 2. 8. 2012 za účelem provedení dalších důkazů. Soud vyžádal další soudní spisy a listiny jako důkazy. Dne 2. 8. 2012 soud ve věci pokračoval v jednání s provedením listinných důkazů. Jednání bylo odročeno na den 9. 8. 2012 a byly vyžádány další listiny. Dne 8. 8. 2012 soud ustanovil slovenského a anglického tlumočnicka. Dne 9. 8. 2012 a dne 16. 8. 2012 soud jednal ve věci se čtením listinných důkazů. Dne 23. 8. 2012 soud ve věci vyslyšel svědky. Soud vyžádal další listinné důkazy a nařídil jednání na den 11. 10. 2012, na den 18. 10. 2012 a na den 23. 10. 2012. Dne 3. 9. 2012 soud rozhodl o odměně tlumočnicka. Soud požádal i o mezinárodní dožádání (získání důkazu) ze Slovenské republiky a Kyprské republiky. Dne 11. 9. 2012 soud rozhodl o odměně tlumočnicka a vyžádal listiny. Ve dnech 11. 10. 2012, 18. 10. 2012 a 23. 10. 2012 proběhlo jednání se čtením listin a výsledkem řady svědků. Dne 8. 11. 2012 soud uložil pořádkovou pokutu České spořitelně, a.s., která se odvolala. Dne 12. 12. 2012 soud vyžádal

další listiny. Dne 17. 12. 2012 soud obdržel dožádání z Kyperské republiky. Dne 17. 1. 2013 byl spis předložen odvolacímu soudu, který změnil dne 26. 3. 2013 rozhodnutí soudu prvního stupně, že se České spořitelně, a.s. pořádková pokuta neukládá, neboť neměla požadované listiny k dispozici. Spis byl vrácen dne 25. 4. 2013. Dne 2. 5. 2013 soud řízení přerušil do skončení věci sp. zn. [REDAKCE], kde bylo podáno dovolání. Dne 17. 5. 2013 se všichni žalobci odvolali. Spis byl předložen dne 6. 6. 2013 odvolacímu soudu, který dne 30. 7. 2013 rozhodnutí změnil tak, že se řízení nepřerušuje. Spis byl vrácen dne 14. 8. 2013. Dne 5. 9. 2013 soud vyzval účastníky k vyčíslení nákladů řízení. Dne 1. 10. 2013 podal žalovaný dovolání proti usnesení odvolacího soudu, kterým nebylo řízení přerušeno. Dne 23. 10. 2013 zaplatil žalovaný soudní poplatek za dovolání. Spis byl předložen Nejvyššímu soudu dne 31. 10. 2013. Dne 12. 12. 2013 bylo dovolání odmítnuto. Spis byl vrácen dne 23. 12. 2013. Ode dne 18. 2. 2014 do 14. 3. 2014 soud vypracovával písemné vyhotovení konečného rozhodnutí. Dne 14. 3. 2014 soud vyslovil neplatnost usnesení mimořádné valné hromady. Dne 26. 3. 2014 podal jeden z žalobců odvolání do rozhodnutí o nákladech řízení. Dne 2. 4. 2014 se odvolal žalovaný. Dne 5. 5. 2014 se žalobce vyjádřil k odvolání žalovaného. Dne 28. 5. 2014 byl spis předložen odvolacímu soudu. Dne 23. 6. 2014 odvolací soud vyzval účastníky k vyjádření, zda souhlasí s rozhodnutím bez nařízení jednání. Dne 20. 8. 2014 odvolací soud nařídil jednání na den 6. 11. 2014. Dne 9. 10. 2014 žádá právní zástupce navrhovatele o sdělení, na kdy by mohlo být nařízeno náhradní jednání v případě odročení jednání. Podáním ze dne 13. 10. 2014 sděluje soud nejbližší volný termín jednání dne 15. 1. 2015. Dne 24. 10. 2014 společnost MORAVSKÁ VODÁRENSKÁ, a.s. navrhla svůj vstup do řízení, současně navrhla předložení předběžné otázky k Soudnímu dvoru EU. Referátem soudu ze dne 29. 10. 2014 bylo sděleno MORAVSKÉ VODÁRENSKÉ, a.s., že ji soud nepovažuje za účastníka řízení. Dne 27. 10. 2014 vedlejší účastník navrhl přerušování řízení do doby rozhodnutí Nejvyššího soudu ve věci vedené pod spis. zn. [REDAKCE]. Dne 4. 11. 2014 odvolací soud přerušil řízení do skončení uvedeného dovolacího řízení. Dne 12. 11. 2014 odvolací soud sdělil, že společnost MORAVSKOU VODÁRENSKOU, a.s. nepovažuje za účastníka řízení. Usnesením ze dne 19. 11. 2014 odvolací soud zamítl návrh žalobce B na pokračování v řízení. Podáním ze dne 19. 11. 2014 navrhovatel B zaslal soudu seznam příloh (70 příloh). Referátem soudu ze dne 1. 12. 2014 bylo účastníkům zasláno usnesení, kterým byl zamítnut návrh na pokračování v řízení. Podáním ze dne 28. 11. 2014 se vyjádřil žalobce A k usnesení ze dne 4. 11. 2014. Dle záznamu ze dne 6. 1. 2015 soudce uvedl, že výrok na č.l. 3200 v části spis. zn. NS ČR je nesprávný, stejně jako odkaz na příslušné č. spis. zn. na č.l. 3220, je třeba v evidenci na INFOsoud sledovat vyřízení věci sp. zn. [REDAKCE] nikoli sp. zn. [REDAKCE]. Dále byl dán pokyn každých 14 dnů hlídat řízení ve věci sp. zn. [REDAKCE]. Dne 20. 4. 2015 byl spis zapůjčen Policii ČR, Krajskému ředitelství policie Zlínského kraje. Dne 15. 2. 2016 soud požádal o vrácení spisu. Dne 22. 2. 2016 byl spis vrácen. Dne 10. 3. 2016 byl spis předložen odvolacímu soudu. Dne 10. 5. 2016 bylo nařízeno jednání odvolacího soudu na den 8. 9. 2016. Dne 2. 9. 2016 účastníci založili obsáhlá vyjádření s návrhy na doplňování dokazování. Při jednání dne 8. 9. 2016 odvolací soud konstatoval, že bude v jednom týdnu jednat v dalších 6 věcech o neplatnosti usnesení žalovaného, přičemž přihlédnou k výsledkům dokazování i v těchto dalších věcech. Ve věci bylo odvolacím soudem doplněno dokazování. Dne 22. 9. 2016 bylo jednání nařízeno na den 14. 11. 2016 se závěrečnými návrhy. Dne 22. 11. 2016 odvolací soud usnesení soudu prvního stupně potvrdil a změnil nákladové výroky. Odvolací soud v souladu s rozhodnutím soudu prvního stupně dovodil, že jednání Statutárního města Zlín, České spořitelny a Jižní vodárenské (VEOLIA), které poté, co akcionáři neschválili částečný prodej a nájem žalované ve prospěch společnosti VEOLIA, postupovali protiprávně a uzavřeli fakticky smlouvy o výkonu hlasovacích práv bez ohledu na omezenou převoditelnost akcií ve prospěch společnosti VEOLIA ve snaze ovládnout žalovanou a ponechat si její provozní část.

Odvolací soud protiprávní jednání postihl systaci neoprávněně získaných hlasů a potvrdil rozhodnutí o neplatnosti usnesení valné hromady. Usnesení nabylo právní moci dne 27. 2. 2017, čímž řízení skončilo (zjištěno ze *spisu Krajského soudu v Brně sp. zn. [redacted]*). Komise v řízení týkajícím se účastníků Statutárního města Zlína a společnosti Jižní vodárenská, a.s. uzavřela, že vodárenská společnost a rovněž statutární město jednající ve shodě porušili právní předpisy, když neučinili nabídku převzetí rovněž dalším akcionářům společnosti Vodovody a kanalizace Zlín, a.s. Rozhodnutí Komise bylo zrušeno rozhodnutím prezidia Komise o rozkladu ze dne 9. 2. 2005, přičemž řízení bylo zastaveno (zjištěno z *rozhodnutí Komise pro cenné papíry ze dne 26. 10. 2004, č.j. [redacted] včetně rozhodnutí o rozkladu ze dne 9. 2. 2005, č.j. [redacted]*). Podle závěru zprávy auditora o věcných zjištěních ze dne 28. 10. 2011 bylo konstatováno, že původně dva zcela samostatné a nezávislé subjekty byly spojeny v jeden, a byly konstatovány negativní dopady tohoto spojení (zjištěno ze *zprávy auditora o věcných zjištěních v souvislosti s hospodařením účetní jednotky Vodovody a kanalizace Zlín, a.s. ze dne 28. 10. 2011*). Transparency International se k danému provoznímu modelu vyjádřila tak, že společnost Vodovody a kanalizace Zlín, a.s. nedostala kvůli provoznímu modelu dotace z Evropské unie, kdy tedy veřejný sektor dále má výrazně nižší podíl na zisku z provozování než soukromý provozovatel a za posledních 5 let má společnost Vodovody a kanalizace Zlín, a.s. v České republice druhý největší nárůst cen vodného a stočného, a to o 45 % (zjištěno z *dokumentu organizace Transparency International – Česká republika s názvem „Privatizace vodárenství v České republice: Kam odtékají zisky?“ z července 2009*). Cena vody na Zlínsku, kde je provozovatelem Veolia, stoupla od roku 2008 do roku 2010 o 13,01 % na 71,16 Kč/m³. Z porovnání dosahovaných zisků městských vodáren Prostějov, Olomouc, Zlín a zisků Veolia plyne, že zisk společnosti Veolia v letech 2000 až 2011 rostl až na výjimku a zisk městských vodáren naopak v posledním období této doby klesal (zjištěno z *listiny s názvem Aktuální cena vody v roce 2010; ceny vody v letech 2001 – 2014, přehledu cenových změn Zlín; porovnání dosahovaných zisků po zavedení provozních modelů prodeje vody v Olomouci, Zlíně a Prostějově*). Vyvedením podniku došlo k podstatnému snížení hodnoty akcií, které byly mimo jiné ve vlastnictví žalobce, respektive vnitřní hodnota akcií společnosti by měla odpovídat částce 720 Kč za 1 akcii (zjištěno ze *znaleckého posudku společnosti Kvita, Pavlita & Partneri, s.r.o. č. 74/2002 o vnitřní hodnotě akcií společnosti Vodovody a kanalizace Zlín, a.s. ze dne 7. 10. 2002*). Ke dni 31. 8. 2017 měl žalobce celkem 26 625 kusů akcií společnosti Vodovody a kanalizace Zlín, a.s. s nominální hodnotou 26 625 000 Kč a tržní hodnotou 0 Kč (zjištěno z *výpisů z majetkového účtu, detailního stavu cenných papírů*). Ministerstvo životního prostředí České republiky upozornilo Statutární město Zlín na to, že bylo rozhodnuto o prodeji akcií společnosti Vodovody a kanalizace Zlín, a.s. soukromému subjektu a že by tak město ztratilo prodejem svého podílu možnost získání prostředků z fondu Evropské unie, a na další negativní dopady tohoto kroku (zjištěno z *dopisu z Ministerstva životního prostředí, odboru integrovaného financování ze dne 30. 4. 2002 určeného Statutárnímu městu Zlín*). Dne 30. 4. 2004 byla mezi společnostmi Vodovody a kanalizace Zlín, a.s. jakožto pronajímatelem a společností Zlínská vodárenská, a.s. jakožto provozovatelem uzavřena smlouva o nájmu a provozování vodárenské infrastruktury, a to na dobu určitou do 31. 12. 2034 (zjištěno ze *smlouvy o nájmu a provozování vodárenské infrastruktury ze dne 30. 4. 2004*). Státním fondem životního prostředí bylo žalobci dopisem ze dne 3. 12. 2015 sděleno, že jakožto hlavní vlastník vodohospodářské infrastruktury ve složce dodávek pitné vody by žalobce byl způsobilým žadatelem o dotaci. Z dopisu žalobce však nevyplývalo, v jakém roce byly uzavřeny dané provozní smlouvy, zda byly řádně vysoutěženy, atd., a zda je možné je tedy pouze upravit nebo je nutné je přesoutěžít. Pokud nedojde k dohodě na řešení provozní situace na území daného města u všech smluvních stran daných smluv, nebude zajištěn soulad s podmínkami OPŽP a akci nebude možné financovat. Pokud je splnění uvedených kritérií nereálné, není žalobce v této vlastnicko-provozní situaci způsobilým žadatelem (zjištěno ze *stanoviska SFŽP ČR*

ke neakceptovatelnosti žádosti o podporu města Fryšták z důvodu vlastnicko-provozní situace). Jednou z podmínek pro přijetí vodohospodářského projektu pro Operační program Životní prostředí pro období 2007 – 2013 bylo, že provozní smlouvy s termínem platnosti po roce 2020 měly být zkráceny tak, aby smluvní vztah byl ukončen nejpozději do konce roku 2020, nebo měl provozovatel poskytnout zásadní investici do infrastruktury odpovídající délce trvání smluvního vztahu, nebo nejpozději do zahájení provozování infrastruktury financované z prostředků EU musí být vybrán nový provozovatel na základě řádného výběrového řízení. Zároveň je třeba, aby smlouva uzavřená po 30. 4. 2004 byla uzavřena na podkladě realizace řádného výběrového řízení. Není-li tomu tak, je třeba vyhlásit řádné výběrové řízení na nového provozovatele. Pro období 2014 – 2020 pak bylo stanoveno, že projekty se stávající provozní smlouvou, která vyprší po r. 2022, nelze bez dalšího z OPŽP spolufinancovat (zjištěno z *podmínek přijatelnosti vodohospodářských projektů pro Operační program Životní prostředí v programovacím období 2007 – 2013 a pro programovací období 2014 – 2020*). Dne 24. 3. 2005 podal žalobce spolu s městem Otrokovice a městem Slavičín žalobu na určení neplatnosti smluv, a to mimo jiné smlouvy o prodeji části podniku uzavřené mezi společnostmi Vodovody a kanalizace Zlín, a.s. a společností Zlínská vodárenská a.s., a dále smlouvy o nájmu a provozování vodárenské infrastruktury uzavřené mezi těmiž společnostmi. Řízení bylo usnesením ze dne 9. 6. 2009 přerušeno do pravomocného skončení řízení vedeného u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. [REDAKCE] pokračováno v něm bylo usnesením ze dne 21. 6. 2017 (zjištěno ze *žaloby doručené Krajskému soudu v Brně dne 24. 3. 2005; usnesení Okresního soudu ve Zlíně ze dne 9. 6. 2009, č.j. [REDAKCE]; usnesení Okresního soudu ve Zlíně ze dne 21. 6. 2017, č.j. [REDAKCE] 429*). Dopisem ze dne 27. 11. 2015 sdělila společnost Vodovody a kanalizace Zlín, a.s. žalobci, že společnost vytváří prostředky z vodného a stočného pouze na reprodukci svého majetku a nikoli na rozvoj v jednotlivých městech a obcích, přičemž nemůže vyhovět žádosti žalobce o zařazení jím uvedených akcí do investičního plánu (zjištěno z *odpovědi společnosti Vodovody a kanalizace Zlín, a.s. žalobci ze dne 27. 11. 2015*). Dopisem ze dne 15. 8. 2017, doručeným dne 16. 8. 2017, vyzval žalobce představenstvo společnosti Vodovody a kanalizace Zlín, a.s. jakožto její akcionář s podílem 2,58 % na základním kapitálu k vymáhání nároku ohledně neplatnosti smluv v souvislosti s vyslovením neplatnosti usnesení valné hromady konané dne 30. 4. 2004, kde byl schválen návrh smlouvy o prodeji části podniku společnosti Vodovody a kanalizace Zlín, a.s. společnosti Zlínská vodárenská, a.s., neboť společnost MORAVSKÁ VODÁRENSKÁ, a.s. k dobrovolnému vydání podniku nepřistoupí (zjištěno z *výzvy představenstvu k provedení kroků k právnímu vymáhání nároků k ochraně majetku společnosti ze dne 15. 8. 2017 včetně doručení*). U Krajského soudu v Brně byla vedena celkem dvě řízení, kde bylo jednáno o neplatnosti valné hromady a žalobcem bylo město Fryšták, a to řízení sp. zn. [REDAKCE] kdy byla žaloba zamítnuta, a řízení sp. zn. [REDAKCE] kdy bylo návrhu vyhověno (zjištěno ze *zprávy Krajského soudu v Brně ze dne 27. 12. 2019*). Ve věci vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 18 C 187/2017 se město Otrokovice domáhalo proti žalované přiměřeného zadostiučnění za nemajetkovou újmu způsobenou mu nepřiměřenou délkou řízení vedeného u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. [REDAKCE] Obvodní soud pro Prahu 2 ve shodě s Městským soudem v Praze ve věci sp. zn. 72 Co 96/2018 konstatoval, že věc byla právně složitá, přičemž neobstojí námitka žalobce, že věc nebyla hmotněprávně složitá, když se věci zabývaly soudy i ohledně jiných rozhodnutí valné hromady společnosti Vodovody a kanalizace Zlín, a.s. a měly k dispozici skutková a právní zjištění z jiných řízení, neboť dané rozhodnutí z 30. 4. 2004 bylo ze série prvních rozhodnutí, proti kterým žalobce brojil, nelze tedy uzavřít, že soudy v posuzované věci měly v počátku řízení k dispozici skutková a právní zjištění z jiných soudních řízení. Soud vycházel ze základní částky 17 500 Kč za rok trvání řízení s ohledem na celkovou délku řízení, kterou zvýšil o 25 % s ohledem na vyšší význam řízení pro žalobce, a dále ji snížil o 20 % s ohledem na počet soudních instancí a o dalších

30 % s ohledem na mimořádnou složitost věci (zjištěno z *rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 20. 12. 2018, č.j. 18 C 187/2017-298*). Předmětem řízení vedeného u zdejšího soudu pod sp. zn. 14 C 96/2014 je odškodnění za nepřiměřenou délku řízení, které požaduje město Otrokovice za obdobné řízení, jehož předmětem bylo rovněž zrušení usnesení valné hromady společnosti Vodovody a kanalizace Zlín, a.s., tentokrát konané dne 28. 3. 2006 a dne 30. 5. 2007. Žalobci bylo rozsudkem soudu I. stupně přiznáno přiměřené zadostiučinění ve výši 131 875 Kč s příslušenstvím s tím, že soud vycházel z částky 15 000 Kč za každý rok trvání řízení, kterou snížil o 20 %, neboť žalobcem byla vedena tři řízení v obdobných věcech, o dalších 20 % z důvodu složitosti věci (rozsáhlé dokazování, řízení vedeno na více stupních soudní soustavy) a o dalších 10 % z důvodu chování žalobce (ten žádal opakovaně o odročení jednání). Toto rozhodnutí bylo změněno odvolacím soudem s tím, že základní částka přiměřeného zadostiučinění by v tomto případě, kdy řízení trvalo více než deset let, měla činit 17 500 Kč za jeden rok řízení. Věc byla právně složitá (zastřený převod, resp. prodej akcií, zastoupení akcionářů, ovládnutí dotčené akciové společnosti osobami, jež nebyly jejími akcionáři a s tím související povinnost nabídky odkupu akcií), a proto byla základní částka snížena o 40 %. Z důvodu procesní složitosti pak byla základní částka snížena o dalších 30 %, neboť řízení proběhlo celkem na čtyřech stupních soudní soustavy. Základní částku pak odvolací soud zvýšil o 20 %, neboť nejistota žalobce ohledně výsledku řízení byla zvýšena medializací věci i tím, že ze strany společnosti Vodovody a kanalizace Zlín, a.s. ovlivněné zahraničním subjektem, jehož vstup do této společnosti žalobce žádal v posuzovaném řízení zneplatnit, byl pro obyvatele žalobce nastolen režim tzv. nesolidárního stočného, což pro ně znamenalo vyšší výdaje. Posuzované řízení tedy mělo pro žalobce vyšší než běžný význam. Dále již dle odvolacího soudu nebylo třeba základní částku modifikovat (zjištěno z *rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 2. 8. 2017, č.j. 14 C 96/2014-260, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 18. 4. 2018, č.j. 72 Co 96/2018-298*). Předmětem řízení vedeného u zdejšího soudu pod sp. zn. 12 C 395/2013 je odškodnění za nepřiměřenou délku řízení, které požaduje město Otrokovice za obdobná řízení, jejichž předmětem bylo rovněž zrušení usnesení valné hromady společnosti Vodovody a kanalizace Zlín, a.s., tentokrát konané dne 28. 8. 2002, dne 3. 12. 2002, dne 24. 4. 2003, dne 4. 11. 2003, dne 11. 12. 2003, dne 8. 6. 2005 a dne 2. 6. 2008. Soud I. stupně vycházel z částky 18 000 Kč za každý rok trvání řízení, které trvalo déle než 16 let, u řízení trvajících 15 let a 2 měsíce, cca 14 let, cca 13 let, 11 let a 5 měsíců a 11 let a 4 měsíce vycházel ze základní částky 17 000 Kč a u řízení trvajících 8 let a 4 měsíce vycházel ze základní částky 15 000 Kč. Tyto částky pak snížil o 20 %, neboť bylo rozhodováno na třech stupních soudní soustavy, o dalších 20 % z důvodu složitosti věci a o dalších 50 % z důvodu sníženého významu řízení pro žalobce. Základní částka pak byla navýšena o 20 % z důvodu postupu soudů. Toto rozhodnutí však z důvodu podaného odvolání dosud nenabývalo právní moci (zjištěno z *rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 20. 3. 2019, č.j. 12 C 295/2013-306*). Svůj nárok na přiměřené zadostiučinění za nepřiměřeně dlouhé řízení vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. [REDAKCE] ve výši 330 125 Kč uplatnil žalobce u žalované podáním ze dne 20. 8. 2017, které žalovaná přijala téhož dne (zjištěno z *kopie žádosti žalobce ze dne 20. 8. 2017*). V rámci předběžného projednání nároku žalobce žalovaná konstatovala, že v posuzovaném řízení došlo k nesprávnému úřednímu postupu s tím, že celková délka řízení v trvání 12 let a 7 měsíců je nepřiměřená. S ohledem na takovou délku řízení vycházela žalovaná při určování výše přiměřeného zadostiučinění ze základní částky 17 000 Kč za rok trvání řízení, resp. 1 417 Kč za měsíc trvání řízení (za první dva roky se jednalo o částku poloviční). Tuto základní částku ponížila o 25 % z důvodu složitosti řízení, o dalších 5 % z důvodu četnosti rozhodování soudů a o dalších 10 % z důvodu sníženého významu řízení pro žalobce. Z důvodu opakovaného rušení rozhodnutí soudu I. stupně pro závažné vady byla základní částka zvýšena o 10 %. Žalobci tak bylo přiznáno přiměřené zadostiučinění

ve výši 137 842 Kč (zjištěno ze *stanoviska žalované ze dne 11. 5. 2018; shodných tvrzení účastníků*). Tato částka byla žalobci uhrazena dne 15. 5. 2018 (zjištěno z *potvrzení o úhradě*).

8. Z *rozhodnutí Ministra zemědělství č. [REDAKCE]* soud nezjistil žádné rozhodné skutečnosti.
9. Soud pro nadbytečnost neprovedl dokazování manuálem žalované z května 2006, otevřeným dopisem všem členům zastupitelstev obcí a měst – akcionářů společnosti Vodovody a kanalizace Zlín, a.s. ze dne 29. 4. 2004, potvrzením žalované o doručení žádosti ze dne 21. 8. 2017, scanem odeslaného podnětu rozhodčímu soudu, rozhodčím nálezem VaK MOVO, řízením o zrušení povolení k provozování – zastavení, žalobou VaK vs. MOVO u OS Olomouc, vstupem hlavního intervenanta, zprávou SAUL CONSULTING, výročními zprávami společnosti VaK z let 2004 – 2017, úplným výpisem z obchodního rejstříku společnosti VaK, předžalobní výzvou městu Fryšták a jeho starostovi, žalobou ze dne 12. 9. 2017 sp. zn. 22 C 298/2017, rozhodčím nálezem Rozhodčího soudu při Agrární a Hospodářské komoře ČR ze dne 16. 2. 2018, sp. zn. Rsp [REDAKCE], žalobou ze dne 8. 3. 2018, sp. zn. 12 C 144/2018 a výpisem z registru ekonomických subjektů MO, neboť takto zjištěný skutkový stav měl za dostatečně prokázaný.
10. Po právní stránce soud posoudil věc takto:
11. Podle § 1 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem (dále jen „zák. o OdpŠk“), stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu způsobenou při výkonu státní moci.
12. Podle § 1 odst. 3 zák. o OdpŠk stát a územní celky v samostatné působnosti hradí za podmínek stanovených tímto zákonem též vzniklou nemajetkovou újmu.
13. Podle § 3 odst. 1 písm. a) zák. o OdpŠk stát odpovídá za škodu, kterou způsobilý státní orgány.
14. Podle § 5 písm. b) zák. o OdpŠk stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu, která byla způsobena za škodu, která byla způsobena nesprávným úředním postupem.
15. Podle § 13 odst. 1 zák. o OdpŠk stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě.
16. Podle § 14 odst. 3 zák. o OdpŠk uplatnění nároku na náhradu škody podle tohoto zákona je podmínkou pro případné uplatnění nároku na náhradu škody u soudu.
17. Podle § 15 odst. 1 zák. o OdpŠk přizná-li příslušný úřad náhradu škody, je třeba nahradit škodu do šesti měsíců od uplatnění nároku.
18. Podle § 15 odst. 2 zák. o OdpŠk domáhat se náhrady škody u soudu může poškozený pouze tehdy, pokud do šesti měsíců ode dne uplatnění nebyl jeho nárok plně uspokojen.

19. Podle § 31a odst. 1 zák. o OdpŠk bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu.
20. Podle § 31a odst. 2 zák. o OdpŠk se zadostiučinění poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.
21. Podle § 31a odst. 3 zák. o OdpŠk v případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlédne se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k
 - a) celkové délce řízení,
 - b) složitosti řízení,
 - c) jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení,
 - d) postupu orgánů veřejné moci během řízení a
 - e) významu předmětu řízení pro poškozeného.
22. Nárok na poskytnutí přiměřeného zadostiučinění za nemajetkovou újmu vzniklou nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem byl do právního řádu České republiky zakotven novelou zákona č. 82/1998 Sb., provedenou zákonem č. 160/2006 Sb., s účinností od 27. 4. 2006 (§ 31a zákona). Zakotvením uvedeného nároku zákonodárce naplnil požadavek vyvěrající z čl. 13 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb., dále jen "EÚLP"). Podle čl. 6 odst. 1 věty první EÚLP má každý právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem, zřízeným zákonem, který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích nebo o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění proti němu. Smyslem novely bylo přesunout rozhodování o náhradě nemajetkové újmy vzniklé porušením práva garantovaného čl. 6 odst. 1 z Evropského soudu pro lidská práva se sídlem ve Štrasburku (dále jen „ESLP“ či „Soud“) na vnitrostátní úroveň, což ostatně zákonodárce výslovně vyjádřil v důvodové zprávě k zákonu č. 160/2006 Sb. Zdejší soud je tak toho názoru, že má-li odškodňovat na vnitrostátní úrovni nemajetkovou újmu vzniklou porušením práva primárně zakotveného již v EÚLP, je nanejvýš žádoucí, aby jeho rozhodování vycházelo z kritérií ustavených judikaturou Soudu.
23. Délka řízení je ve smyslu judikatury ESLP nepřiměřená tehdy, neodpovídá-li složitosti, skutkové a právní náročnosti projednávané věci a zároveň tkví v příčinách vycházejících z působení státu (tj. soudu) v projednávané věci, nikoliv stěžovatele, příp. od něj odlišných účastníků řízení. Soud ve své judikatuře upřednostňuje globální, celkový pohled na řízení. Proto existující průtah jen v určité fázi řízení ESLP toleruje za předpokladu, že celková doba řízení nebude nepřiměřená, naopak i v řízení, v němž soud činil úkony v přiměřených lhůtách a jeho postup byl plynulý, lze dle ESLP konstatovat porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě tehdy, když se s přihlédnutím ke všem okolnostem celková doba řízení jeví nepřiměřeně dlouhou. Nepřiměřeně dlouhými shledává ESLP nicméně i ta řízení, která sice trvala relativně nepříliš dlouho, byla však zatížena nepřiměřeným obdobím nečinnosti ve vztahu k celkové délce řízení.
24. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění bylo třeba přihlédnout konkrétním okolnostem případu, zejména k celkové délce řízení, složitosti řízení, jednání poškozeného,

kterým přispěl k průtahům v řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení, postupu orgánů veřejné moci během řízení a významu předmětu řízení pro poškozeného (§ 31a odst. 3 zák. o OdpŠk).

25. Předmětné řízení trvalo od 16. 7. 2004, kdy byla podána žaloba, do 27. 2. 2017, kdy nabylo právní moci konečné rozhodnutí. Trvalo tedy celkem 12 let a 7 měsíců.
26. Předmětný spor byl právně složitý, jak ostatně konstatoval i Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 18. 4. 2018, č.j. 72 Co 96/2018-298, neboť soudy se musely zabývat zastřeným převodem akcií, zastoupením akcionářů, ovládnutím dotčené akciové společnosti osobami apod. a v tomto směru bylo rovněž provedeno rozsáhlé dokazování listinami. Věc byla řešena na třech stupních soudní soustavy, a rovněž se jí zabýval i Ústavní soud. Jak podané dovolání, tak ústavní stížnost byly příslušnými soudy odmítnuty. Krajský soud vydal ve věci samé tři usnesení, vrchní soud vydal ve věci samé rovněž tři rozhodnutí a oba soudy následně ještě rozhodovaly o přerušení řízení. Ve věci se konalo před soudy celkem 12 jednání. Řízení bylo přerušeno kvůli rozhodování o ústavní stížnosti, avšak jen asi na 1 měsíc.
27. Žalobce k celkové délce řízení nepřispěl, naopak soud žádal o postup ve věci a snažil se zajistit listinné důkazy včas k jednání.
28. Jde-li o činnost soudů, je nutno konstatovat, že v posuzovaném řízení byl postup krajského i vrchního soudu plynulý a jednotlivé procesní úkony byly činěny v přiměřených lhůtách, v řízení tedy nelze spatřovat průtahy.
29. Posuzované řízení nelze typově zařadit mezi ta, která mají zvýšený význam pro účastníky, jako jsou řízení trestní, řízení o osobnostních nebo pracovněprávních nárocích. Nicméně s ohledem na skutečnost, že v důsledku napadeného rozhodnutí valné hromady společnosti Vodovody a kanalizace Zlín, a.s., jakkoliv v souvislosti s jinými obdobnými rozhodnutími, došlo k omezení vlivu žalobce na ceny vodného a stočného v regionu, omezení čerpání dotací z Evropské Unie, v daném regionu stouply ceny vodného a stočného a rovněž bylo prokázáno, že stoupl podíl na zisku soukromého provozovatele, a to na úkor podílu veřejného sektoru na zisku z provozování, a to s ohledem na to, že nebyla vyřešena otázka majetkového podílu žalobce ve společnosti Vodovody a kanalizace Zlín, a.s. Další význam tohoto řízení pak spočívá pro žalobce v tom, že do pravomocného skončení posuzovaného řízení se nemohl domoci dalších navazujících rozhodnutí, když např. řízení o žalobě na určení neplatnosti smluv, a to mimo jiné smlouvy o prodeji části podniku uzavřené mezi společnostmi Vodovody a kanalizace Zlín, a.s. a společností Zlínská vodárenská a.s., a dále smlouvy o nájmu a provozování vodárenské infrastruktury uzavřené mezi týmiž společnostmi bylo celkem 8 let (od 9. 6. 2009 do 21. 6. 2017) přerušeno do pravomocného skončení posuzovaného řízení. Shora uvedené skutečnosti, především navýšení cen vodného a stočného a nemožnost čerpání dotací z EU je pak třeba brát nejen z pohledu žalobce samotného, ale především z pohledu obyvatel města, kdy i tyto dva ukazatele (samozřejmě spolu s dalšími) rozhodují o tom, zda budou tito obyvatelé s činností žalobce spokojeni nebo ne, a tedy zda budou činnost žalobce v rozhodném období posuzovat kladně či záporně. Z těchto důvodů soud vyvodil zvýšený význam řízení pro žalobce.
30. Přesto, že soud neshledal v posuzovaném řízení průtahy, je nutné celkovou délku řízení trvajících vůči žalobci 12 let a 7 měsíců považovat za nepřiměřenou, čímž došlo k porušení práva žalobce na projednání věci v přiměřené lhůtě, čímž mu vznikla nemajetková újma. Současně není možno tuto újmu napravit jinak než zadostiučiněním v penězích,

neboť samotné konstatování porušení práva nelze dle názoru soudu v konkrétním případě považovat za dostačující satisfakci.

31. Dle stanoviska Nejvyššího soudu ČR CjJn 206/2010 pro poměry České republiky se považuje za přiměřené, jestliže se základní částka, z níž se při určování výše přiměřeného zadostiučinění vychází, pohybuje v rozmezí mezi 15 000 Kč a 20 000 Kč za první dva roky a dále pak za každý další rok řízení (tj. 1 250 Kč až 1 667 Kč za jeden měsíc s tím, že v prvních dvou letech trvání řízení jde o částky poloviční). Při stanovení základní částky bude hrát roli zejména celková doba řízení. Navíc, bylo-li řízení celkově extrémně dlouhé (byla-li jeho délka násobně delší, než by bylo možno vzhledem k okolnostem případu očekávat) bude se přiznaná částka za příslušný časový úsek blížit horní hranici výše uvedených intervalů.
32. S ohledem na výše uvedené soud uzavřel, že je na místě stanovit základní částku odškodného ve výši 17 500 Kč ročně (resp. za první dva roky řízení polovina), a to ve shodě s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 18. 4. 2018, č.j. 72 Co 96/2018-298, který v obdobném řízení stanovil základní částku pro řízení trvající více než 10 let právě ve výši 17 500 Kč. Základní částka odškodnění tak činí za řízení dlouhé 12 let a 7 měsíců celkem 202 708 Kč. Soud se dále zabýval a vzal v úvahu další kritéria uvedené v § 31a odst. 3 zák. o OdpŠk, která by odůvodňovala případné zvýšení či snížení uvedené částky. Soud má za to, že tuto částku je potřeba zvýšit vzhledem vyššímu významu předmětu řízení pro poškozeného, a to o 30 %, když Městský soud v Praze shledal v obdobném (výše uvedeném) řízení důvodným navýšení částky o 20 %, v daném případě se však jednalo o poškozené Město Otrokovice, které vedlo několikero takových řízení, čímž se význam každého dalšího řízení pro poškozeného snižuje. Oproti tomu žalobce v této věci vedl pouze dvě řízení, kde bylo jednáno o neplatnosti rozhodnutí valné hromady, první bylo zahájeno v roce 2001, kdy byla žaloba zamítnuta, a druhým pak bylo posuzované řízení, kdy bylo návrhu vyhověno. Zároveň byla vzata v potaz skutečnost, že délka tohoto posuzovaného řízení negativně ovlivnila i další řízení vedené žalobcem (shora uvedené řízení o žalobě na určení neplatnosti smluv, a to mimo jiné smlouvy o prodeji části podniku uzavřené mezi společnostmi Vodovody a kanalizace Zlín, a.s. a společností Zlínská vodárenská a.s., a dále smlouvy o nájmu a provozování vodárenské infrastruktury uzavřené mezi těmiž společnostmi). Současně je však vzhledem k počtu soudních instancí, resp. rozhodnutí ve věci samé, na místě snížit základní částku o 20 %, a dále s ohledem na mimořádnou složitost věci tuto částku snížit o 30 %, to vše ve shodě s již citovaným rozhodnutím Městského soudu v Praze, č.j. 72 Co 96/2018-298, který z důvodu počtu stupňů soudní soustavy v jím posuzovaném řízení základní odškodnění snížil o 30 %, když ale v tomto jiném řízení byla věc předmětem přezkumu dovolacího i Ústavního soudu 2x, kdežto ve zde posuzovaném řízení jen jednou.
33. Základní částka přiměřeného zadostiučinění je tak snížena na 80 % a činí 162 166,40 Kč. S ohledem na to, že žalovaná již žalobci zaplatila částku 137 842 Kč, uložil soud žalované uhradit žalobci částku 24 324,40 Kč.
34. Soud přiznal žalobci dále úroky z prodlení ve výši 8,05 % ročně (kterou žalobce požadoval a která je nižší než zákonná sazba) z částky 162 166,40 Kč od 21. 2. 2018 (den následující po uplynutí šestiměsíční lhůty od uplatnění nároku žalobce u žalované) do 15. 5. 2018 (datum úhrady žalovanou přiznané částky žalobci), a dále z částky 24 324,40 Kč od 16. 5. 2018 do zaplacení, to vše na základě § 1970 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník.
35. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 142 odst. 3 o.s.ř., přičemž přiznal žalobci s ohledem na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 10. 2. 2015, sp. zn. 30 Cdo 3223/2013,

plnou náhradu nákladů řízení ve výši 49 086,23 Kč zahrnující náklady zastoupení - odměna advokátky dle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. a) vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) ve výši 24 800 Kč za osm úkonů právní služby po 3 100 Kč dle § 11 odst. 1 AT (převzetí a příprava zastoupení, návrh ve věci samé, částečné zpětvzetí žaloby, 3x účast na jednání soudu, 2x vyjádření ve věci), 8x paušální náhrada hotových výdajů po 300 Kč dle § 13 odst. 1 a odst. 4 AT ke každému z uvedených úkonů právní služby, a dále z částky 10 367,13 Kč jako náhrady za cestu z Brna do Prahy a zpět při použití osobního motorového vozidla tovární značky Ford Mondeo, reg. zn. 3B6 0110 na jednání dne 27. 8. 2019 a dne 7. 11. 2019, a to dle § 1 písm. b) a § 4 písm. a) vyhl. č. 333/2018 Sb., a dále na jednání dne 14. 1. 2020 (ujeto pouze 320 km do telefonátu o zrušení jednání) a dne 14. 5. 2020, a to dle § 1 písm. b) a § 4 písm. a) vyhl. č. 358/2019 Sb., a dále z částky 3 000 Kč jakožto náhrady za promeškaný čas k uvedeným cestám dle § 14 AT, a dále z náhrady za 21% DPH z odměny advokáta a z náhrad jeho hotových výdajů ve výši 8 519,11 Kč podle § 137 odst. 3 o.s.ř. Náhradu nákladů řízení je žalovaná povinna uhradit k rukám zástupce žalobce v souladu s § 149 odst. 1 o.s.ř.

36. Soud nepřiznal žalobci odměnu za úkon spočívající v jednání s protistranou, neboť provedení tohoto úkonu nebylo doloženo.
37. Lhůtu k plnění náhrady nákladů řízení stanovil soud v souladu s § 160 odst. 1 o.s.ř., když je třeba brát ohled na potřebu žalované čerpat finanční prostředky ze státního rozpočtu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze podat odvolání** do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

Nebude-li povinnost stanovená tímto rozsudkem splněna dobrovolně, má oprávněný právo domáhat se plnění uložené povinnosti návrhem na výkon rozhodnutí nebo exekucí návrhem.

Praha 14. května 2020

Mgr. Kateřina Pelišová, v.r.
soudkyně